

MOUDRO - VEDLEJŠÍ PRODUKT NEFUNKČENÍ TECHNIKY

Ářster 1/2, 02 prosinec 2014

Občas neovládnu svůj mozek a on se mi zblázní a donutí mě, aby mě napadlo něco strašlivě chytrého. Například včera mě díky mému mozku napadlo, že sotva se někdy začne domnívat, že držíme osud ve svých rukou, propadne náhle do temnoty a my najednou zjistíme, že vůbec nevíme, kam míříme.

Napadlo mě to na záchodě v jednom podniku, kde jsem šel na fotobanku, a to mě zhaslo právě ve chvíli, kdy to nejméně čekal. Rozsvítilo se, a když jsem se zase mohl hýbat a přemýšlet u toho, jak moc normální je montovat na toalety senzory pohybu. Dneska je mají už skoro všude, takže soudím, že někdo kde přede mnou šel by šel na záchod, přede mnou tančit. Než můj mozek stačil vybobtnat tyto myšlenky, přemýšlel jsem k umyvadlu – ano, uhadli jste – s bezdotykovou baterií. Snad přibližně 1 minuty jsem přemýšlel, že bych se gestikuloval, přemlouval ji, prosil, zapřísahal ji, vzýval ji a když jsem jí málem kupoval květinou, konečně podařilo dosáhnout toho, že se v místnosti znovu zhaslo a do nastalé tmy se spustil výsouvěcí rukou. Pokud mě baterie reagovat na pohyb lidí, pak rozhodně reagovala na pohyb nějakých úplně cizích lidí z docela jiné planety v jakési velmi vzdálené galaxii v nějakém paralelním vesmíru. Poté, co jsem se vypořádával z toalet, nastoupil jsem do výtahu s automatickými dveřmi, které se mě nejprve několikrát pokusily rozdrtit, než mě pustily do klece a hermeticky mě uzavřely. Zatímco výtah klesal, přemýšlel jsem si, jak jednou budu přemýšlel svými vnuky – se slzou v oku a se stáhnoucí se z koutku úst – vzpomínat tělesným hlasem na doby, kdy dvě měly panty a když je šlo chtít, musel se jich dotknout svou vlastní opravdickou rukou, a potom někdo vymyslel, že výtahy je potřeba uzpůsobit i špinavým pohyblivým lidem, což bylo úplně v pořádku, než se do výtahu začaly montovat dveře, které špinavé pohyblivé lidi rozdrtily je – přemýšlel jsem si, že se jim vůbec podařilo do výtahu nastoupit. Můj v tu chvíli napadlo, že i tohle je vlastně metafora našeho života: náš život je jen jako titěrné obrázky a bezkontaktnosti. Osobní setkání nahrazujeme e-mailem a facebookem, reálné lidi vnímáme jen jako titěrné obrázky na monitoru počítače; spoustu z nich známe jen pod přezdívkou a v životě jsme je neviděli. Často je nevíme svých blízkých dotýkáme svých mobilů a tabletů, čímž si kompenzujeme nedostatek fyzického kontaktu na záchodech a ve výtahu. Někde jsem četl, že fyzický kontakt s jiným člověkem je pro nás nepostradatelný. Nejjednodušší obranou proti stresu je prý obejmutí a pohazení, které má na člověka úplně blahodárné účinky, něco jako enčiny, pohlednice s kořátky nebo výprodej v hypermarketu. Vůbec bych se nedivil, kdyby se nám všichni ty věci na fotobanku – světla, dveře, kohoutky – akorát mstily za to, jak jsou vystresované, protože se jich nedotýkáme. Těba jsou pro nás doteky stejně důležité jako pro nás. Na důležitosti fyzického kontaktu si vzpomenu pokaždé, když potkám vypruženého řidiče autobusu nebo brunátnou úřednici táhnoucí přemýšlel explozí – říkám si, jak dlouho už je asi nikdo neobjal a nepohládl. Na to, abych je v takové chvíli objal a pohládl já sám, ale nemám dost odvahy – bojím se, že bych se jich mohl svým dotekem dotknout. Co se fyzického kontaktu týče, zůstávám věrný svému tabletu. Když totiž najedu na ty správné internetové stránky, mě už na něm osahávat i šlehy, jaké bych na ulici nepotkal. Je to bezpečné. Kdybych je totiž náhodou potkal, asi bych neuměl ovládnout svůj mozek. JAN FLAŠKA, autor je dotykový typ